

Roman

Houwast

Soms kan het leven
je onverwacht
gelukkig maken

Martin Scherstra

HOUVAST

Martin Scherstra

Houvast

Uitgeverij Zomer & Keuning

Van deze auteur verschenen ook bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Terug naar Terschelling

Gedreven

Ontembaar als de zee (als Mattie Scherstra-Lindeboom)

Schuilplaats voor geluk (als Mattie Scherstra-Lindeboom)

ISBN 9789401904742

ISBN e-book 9789401904759

NUR 344

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl

www.martinscherstra.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

Verbijsterd staarde Kim Bouma naar de foto in haar handen. De vrouw was buitengewoon knap – ergens in de twintig, met lange, rode krullen en indringende groene ogen. Ze had haar armen om de hals van een man geslagen, haar felrode lippen op zijn wang gedrukt terwijl ze stralend in de camera keek. Zijn glimlach ging van oor tot oor.

Het was een mooi plaatje van een verliefd stel waaraan alles leek te kloppen, behalve dat hij niet zomaar een man was. Hij was Kims vriend.

Bevend over heel haar lichaam liet Kim zich op het grote tweepersonsbed zakken, lamgeslagen door de ontstellende ontdekking. Het klateren van water in de badkamer drong nauwelijks tot haar door.

Tom bedroog haar!

Het was puur toeval dat ze de foto had gevonden. Kim had zijn kleren willen klaarleggen. Tijdens het uitslaan van zijn broek was het kiekje uit zijn broekzak gegleden. Duizend-en-één gedachten schoten door haar hoofd. Wie was de vrouw op de foto? Als hij een affaire had, waarom was hij dan zo stom geweest om de foto te bewaren op een plek waar ze hem zeker zou vinden? Hij wist dat ze zijn kleren altijd nakeek voordat ze ze in de wasmachine stopte. Daar was ze mee begonnen nadat Tom eens was vergeten zijn portemonnee uit zijn broek te halen. Het papiergeld bleek gelukkig watervast, maar van de bonnetjes die hij opspaarde om bij zijn werk te declareren, was niet meer dan een klont pulp overgebleven.

Tom had een ander! Hoe was het mogelijk dat ze niets aan hem had gemerkt? Hij was anders altijd een open boek voor haar. Hoelang was de affaire al aan de gang? Had hij haar ontmoet op zijn werk?

Kim voelde haar keel dichtknijpen. De emoties die haar bestookten, waren overweldigend. Ze dacht dat hij onvoorwaardelijk van haar hield. Zij hield immers met heel haar hart van hem.

Ze sloeg een hand voor haar mond omdat ze bang was dat ze zou gaan gillen. Een beweging rechts van haar deed haar opkijken. Ze wist dat ze naar haar eigen spiegelbeeld staarde. Haar kleding en houding, haar vlasblonde haar dat in een nonchalant, halfang model was geknipt, alles klopte. Maar het in- en inleke gezicht en de trieste oogopslag kwamen haar volkomen onbekend voor. Haar anders zo leven-

dige ogen, soms zuiver blauw, soms donker en dan weer azuurblauw met een sprankje groen erin, omkranst door dikke, zwarte wimpers, waren dof en keken intens verdrietig de wereld in.

Tom hield er een andere vrouw op na!

Haar ogen brandden, maar ze weigerde te huilen. ‘Verman je,’ fluisterde ze tegen zichzelf. Met tranen bereikte ze immers niets. Ze moest iets doen. Maar wat? De meest voor de hand liggende volgende stap was om de confrontatie met Tom aan te gaan. Ze moesten praten. Hij was haar een verklaring schuldig. Was het haar schuld dat hij de affaire was begonnen? Had zij iets kunnen doen om het te voorkomen?

In de badkamer draaide Tom de kraan dicht. Ze hoorde hem zachtjes neuriën terwijl hij zich afdroogde. Voordat ze de foto vond, had ze nog even overwogen om bij hem onder de douche te stappen. Maar nu maakte die gedachte haar onpasselijk.

Kim realiseerde zich dat ze tijd nodig had. Ze moest eerst de balans opmaken en tot zichzelf komen, voor ze kon beslissen wat ze zou doen. Ze legde de foto weg en haastte zich de slaapkamer uit, de trap af. In de woonkamer zette ze haar laptop aan. Kalm blijven, hield ze zichzelf voor. Jij bent niet de eerste vrouw die wordt bedrogen en je zult ook zeker niet de laatste zijn.

De laptop zoemde en piepte tijdens het opstarten. Het leek uren te duren voor het bureaublad verscheen. De achtergrondfoto toonde een perfect stel – blond, aantrekkelijk, gelukkig. Het was een vakantiefoto. Zij droeg een hemelsblauwe bikini en hij zwarte zwemshorts. Tom hield haar in zijn stevige armen en keek met een big smile in de camera. Zij keek vol liefde naar hem op. Ze waren verliefd.

Wat was er toch tussen hen gebeurd?

‘Wat doe je?’

Kim keek op. Tom stond in de deuropening van de woonkamer. Hij was langer dan de gemiddelde Nederlander, met brede schouders onder zijn wit katoenen overhemd. Zijn broek zat strak om zijn slanke heupen en gespierde dijen. Zijn colbertjasje was van dezelfde grijze stof. Hij was ontegenzeggelijk een knappe man. Zijn blonde haren waren met gel achterovergekamd en zijn lichtbruine ogen fonkelden alsof er gouden spikkels in rondansten. Een man die opviel in de menigte; de man met wie ze gehoopt had oud te zullen worden.

‘Kim?’

Ze slaagde erin om haar emoties weg te drukken, al wilde ze hem het

liefst aanvliegen. ‘Ik kijk of er mailtjes zijn,’ probeerde ze zo gewoon mogelijk te klinken. Ze legde haar handen in haar schoot zodat hij niet kon zien hoezeer ze trilden.

Tom liep op haar toe. ‘Hoe laat begin je?’ vroeg hij, terwijl hij een kus op haar kruin drukte. Het was een tedere, zachte kus, vol liefde.

Ze wilde tegen hem schreeuwen, hem van zich af duwen, zeggen dat hij de rambam kon krijgen. Maar in plaats daarvan hoorde ze zichzelf op een kalme toon zeggen: ‘Ik ben vandaag vrij.’

‘Leuk voor je.’

‘Ja,’ antwoordde ze slechts. Ze wilde dat hij weg zou gaan. Ze had tijd nodig om na te denken, adem te halen.

‘Ik hou van je, Kim,’ zei hij, zomaar vanuit het niets.

De paniek sloeg haar om het hart. Dat wilde ze op dit moment niet horen. Ze was er ook niet op bedacht geweest. De woorden sneden als een mes door haar ziel. Hij hield van haar? En die vrouw op de foto dan? Hield hij ook van haar? Of was zij gewoon een spannend avontuurtje voor tussendoor? En als dat zo was, waarom had hij dan de foto gehouden? Ze dwong zichzelf om naar het beeldscherm te blijven kijken.

Hij liep naar de gang. ‘Wat eten we vanavond?’

Haar maag deinde als een schip op hoge zee. ‘Ik zie wel,’ zei ze. Alles om maar te zorgen dat hij wegging.

Bij de deur draaide hij zich om. ‘Is alles goed met je? Je ziet een beetje bleek.’

Met een bovenmenselijke inspanning lukte het Kim om een glimlach te forceren. ‘Ik zal iets onder de leden hebben. Maak je maar geen zorgen.’

Hij glimlachte beminnelijk. ‘Ik maak me graag zorgen om je, Kim.’

*

Ik maak me graag zorgen om je, Kim. De woorden echoden door haar hoofd, lang nadat Tom naar zijn werk was gegaan. Toen hij met zijn glanzend zwarte leaseauto de straat uit was gereden, had ze meteen haar baas gebeld.

Sinds kort werkte Kim als assistente bij dierenartsenpraktijk Woudenberg, ofschoon ze alle papieren had om zelf een praktijk te beginnen. Na het afronden van haar studie was ze echter blijven werken in

de praktijk waar ze een van haar coschappen had gelopen. Haar droom was altijd geweest om samen te werken met haar vader, die een praktijk had in Friesland. Maar tijdens de opleiding had ze haar grote liefde Tom leren kennen en was ze met hem gaan samenwonen in de Domstad, waar hij als jongste strafpleiter voor het gerechtshof werkte. Haar vader had begrip getoond, al had ze natuurlijk wel de teleurstelling in zijn ogen gezien. ‘De deur staat altijd voor je open,’ had hij gezegd toen ze haar hele hebben en houwen in haar lelijke eend had gestouwd om voorgoed naar Utrecht te vertrekken. ‘Als je mocht besluiten terug te komen, maak ik je mijn volwaardige partner.’

Aan die woorden moest Kim denken toen ze haar baas, dokter Loman, aan de lijn kreeg. De laatste tijd had ze vaker aan haar vader gedacht. Ook haar broer Alle, zusje Gea en nichtje Suus waren constant in haar gedachten.

Kim vertelde Loman dat ze zich niet goed voelde, waarschijnlijk een voorbode van de griep die landelijk om zich heen sloeg. Hij wenste haar beterschap en hoopte dat ze snel zou opknappen.

Ze besloot naar boven te gaan om te douchen. Misschien dat ze zich daarna iets beter zou voelen. Maar verder dan de onderste traptree kwam ze niet. Ze zakte erop neer en legde haar hoofd in haar handen.

Kim kon niet helder denken, haar hoofd deed pijn. Wat overkwam haar toch? Waren er tekenen geweest die ze over het hoofd had gezien? Waarom had Tom niet gezegd dat hij niet meer van haar hield? Waarom had hij gedaan alsof er niets aan de hand was?

Kim staarde naar de ring aan haar linkerhand. Het was een smalle gouden band met een grote diamant in het midden. Tom droeg eenzelfde ring aan zijn vinger, zonder steen. Het was een cadeau van hem geweest toen ze vijftientig jaar was geworden. ‘Deze ringen staan symbool voor onze liefde,’ had hij vol trots gezegd. ‘De volgende ringen zullen onze trouwringen zijn.’

Opeens kwamen alle opgekropte gevoelens weer boven; de angst om Tom te verliezen vermengde zich met de scherpe smaak van vernedering. Hij had haar aan het lijntje gehouden zodat hij rustig zijn gang kon gaan met andere vrouwen.

Haar woede bedaarde enigszins. Ze keek om zich heen. Ineens kwam de gang haar vreemd voor, hoewel zij die samen met Tom met zo veel liefde had ingericht. De sierlijke kussens op het bankje onder de kapstok, de schilderijen aan de wanden en de buste van Marilyn Monroe

boven de jukebox naast de trap. Het was net alsof ze naar de spullen van iemand anders keek, alsof dit niet haar huis was...

Kim schrok op van een zacht gepingel dat uit de woonkamer tot haar doordrong. Het duurde even voor ze beseftte dat het de laptop was die nog steeds aanstond. Iemand probeerde via Skype contact met haar te zoeken.

Er waren maar een paar mensen met wie zij skypeete: haar vader, haar zusje en haar broer. Nadat ze Friesland had verlaten, was dat het eerste wat ze had geregeld, zodat ze het gevoel kon houden deel uit te maken van het hechte gezin dat ze altijd waren geweest. Ze had er nooit een geheim van gemaakt dat ze haar familie miste, iets wat Tom zich moeilijk kon voorstellen, omdat hij al jaren geen contact meer met zijn ouders had. Af en toe reisde ze naar Friesland om haar vader in de praktijk te helpen en de Friese lucht op te snuiven. Want al haal je het meisje uit Friesland, Friesland haal je nooit uit het meisje.

De problemen tussen haar en Tom waren iets tussen hen beiden, besloot ze, terwijl ze opstond en naar de woonkamer liep. Daarmee wilde ze haar familie niet belasten. Tenminste, nu nog niet. Eerst wilde ze met Tom praten, van hem horen wat hem bezielde om iets met een andere vrouw te beginnen.

Onder in het beeldscherm van de laptop was een klein venster verschenen. Toen ze ging zitten, zag ze een kindergezicht vol sproetjes, prachtige helderblauwe ogen en twee vrolijke blonde staartjes. Het was Suus, haar nichtje.

Met een klik op de muisknop bracht Kim de verbinding tot stand met Friesland. 'Hallo, Suusje,' begroette ze het meisje hartelijk. 'Hoe is het bij jullie?'

Suus hield een vel papier omhoog. 'Ik ben memmie aan het tekenen, kijk maar.'

Kim ving een glimp op van een kleurig getekende figuur met wat kennelijk een dikke bos donker haar moest voorstellen. 'Prachtig. Daar is ze vast heel blij mee.'

Het kind bestudeerde de tekening ernstig. 'Misschien moet er nog iets meer haar bij.'

'Nog meer?'

'Is tante Kim er al?' hoorde Kim de zachte, hese stem van haar zus vragen.

'Memmie, ik heb jou getekend.' Suus hield haar moeder de tekening

voor. ‘Tante Kim vindt het mooi.’

Het donkere, warrige hoofd van Gea verscheen naast dat van Suus in beeld. ‘Zo zie ik er altijd uit als ik uit bed kom, nietwaar?’ Ze gaf Kim een knipoog. ‘Hé, zus. Hoe is het bij jullie?’

Er ging een steek door Kims hart. Het liefst had ze door het beeldscherm willen kruipen, want ineens beseftte ze hoezeer ze haar familie nu nodig had. ‘Ach, z’n gangetje,’ probeerde ze luchtig te antwoorden, maar dat mislukte volkomen.

Aan de andere kant van de Skype-verbinding hoorde Gea meteen dat er iets niet in de haak was. Dat was altijd zo geweest. Als kind al had Gea geweten wanneer Kim of hun broer, Alle, iets dwarszat.

Gea gaf Suus een kus op haar wang. ‘Laat mij even met tante Kim praten, Suus. Ga jij pake maar helpen met het voeren van de dieren.’

‘Ja, leuk! Dag tante Kim,’ riep het meisje, en ze verdween uit beeld.

Gea nam plaats en wachtte even totdat Suus op de achtergrond de deur dichtdeed. ‘Zo, we zijn alleen, Kim. Wat is er?’

‘Dat weet ik niet. Suus belde mij.’

‘Ik had het haar gevraagd, maar dat bedoel ik niet. Je ziet bleek. Is er iets?’

Kim probeerde te glimlachen. ‘Ik voel me inderdaad niet zo fit. Het zal een griepje zijn, of zoiets.’

‘Hmm. Hoe is het met Tom?’

‘Die is aan het werk. Vertel eens, waarom wilde je me spreken?’

Gea besloot niet door te vragen. Als Kim zei dat ze iets onder de leden had, moest ze daar maar op vertrouwen. ‘Het gaat om heit,’ antwoordde ze. ‘Hij heeft het de laatste tijd veel te druk. De coassistenten blijven nooit lang en zijn alleen maar met zichzelf en hun mobieltjes bezig, terwijl heit juist iemand nodig heeft die hem kan vervangen als hij visites moet rijden of een dag vrij wil hebben. Hij zoekt een vaste kracht, het liefst een partner in de praktijk.’ Gea keek Kim strak aan. ‘Dus je weet het. Heit zoekt een partner, en ik mis mijn grote zus. Ik mis onze gesprekken samen.’

Gea’s woorden raakten haar. Ze miste haar zus ook; ze miste iedereen die haar dierbaar was in Friesland. Door die akelige toestand met Tom waren haar zenuwen toch al tot het uiterste gespannen. Dit soort opmerkingen kon ze er echt niet bij hebben.

Dapper slikte Kim haar tranen weg. ‘Ik mis jou ook, Gea. En heit, en Alle en Suus.’

‘Misschien moesten we binnenkort maar weer eens een reünie houden,’ stelde Gea voor, in een poging de beladen sfeer die was ontstaan weg te nemen.

‘Ja, dat zou leuk zijn.’

Gea keek op haar horloge. ‘Het spijt me, maar ik moet er als een haas vandoor. Suus moet naar school. Alle en heit doen je de groeten.’

‘Doe de groeten terug.’

‘Zal ik doen! Tot gauw!’ Het kleine scherm werd zwart.

‘Tot gauw...’ In plaats van dat het gesprekje met haar zus haar had opgevrolijkt, voelde Kim zich nu nog neerslachtiger. Als zij niet verliefd was geworden op Tom, was het waarschijnlijk heel anders gelopen. Dan werkte ze nu samen met haar vader en was ze bij haar familie in Friesland.

*

De dag ging in een roes aan Kim voorbij. Ze schoot heen en weer tussen zelfverwijt en moordneigingen. Ze huilde en schreeuwde en pijnigde haar hersens om een oplossing te vinden om haar relatie met Tom te redden. Maar was die nog te redden? En bovendien: wilde zij dat nog wel? Mannen die eenmaal een affaire begonnen, waren geneigd in herhaling te vervallen, had ze eens ergens gelezen.

Voor Tom had ze huis en haard voorgoed achtergelaten. Ze was tot over haar oren verliefd geworden op de knappe strafpleiter, en toen hij haar had gevraagd met hem samen te wonen in Utrecht, had ze geen seconde geaarzeld. Met hem wilde ze een toekomst opbouwen. Trouwen, en misschien was het hun gegund om kinderen te krijgen.

Toch was het afscheid van haar familie haar zwaar gevallen. Nadat haar moeder was overleden, was de band die er altijd tussen Kim en haar vader, haar broer en haar zusje was geweest, alleen maar hechter geworden. Alle drie echter hadden ze haar op het hart gedrukt vooral haar hart te volgen, en dat had ze gedaan.

Kim blies een blonde lok uit haar gezicht. De twijfel die haar sinds die ochtend parten speelde, was niet van het ene op het andere moment ontstaan. Het laatste halfjaar was ze haar familie meer en meer gaan missen. Af en toe kon ze er hevig naar verlangen om zomaar naar Dokkum te rijden voor een kopje koffie, of om er een middagje te winkelen met Gea en Suus. Nu haar liefde voor Tom aan het wankelen was

gebracht, verlangde ze nog meer naar haar familie en het prachtige Friese land, waar ze was opgegroeid.

Kim schrok op uit haar gedachten van het ronkende geluid van een zware auto. Tom kwam thuis. Toen ze hem de sleutel in het slot hoorde steken, voelde ze ineens weer de kille woede naar boven komen. Ze moest alle zeilen bijzetten om hem niet meteen naar de keel te vliegen, al wilde ze hem het liefst net zo veel pijn doen als hij haar had gedaan. Ze dwong zichzelf om kalm te blijven. Ze moest hem zeggen wat ze op haar hart had.

Tom stapte de woonkamer in. Zijn colbertjasje hing over zijn schouder en de kraag van zijn overhemd stond ver open. Zijn ogen lichtten even op toen hij haar midden in de kamer zag staan. ‘Hallo, lieverd.’

Hallo lieverd? Niks hallo lieverd. Ze perste haar lippen stijf op elkaar, maar ze wist niet zeker of ze daarmee de uitbarsting zou kunnen tegenhouden.

Zijn lichtbruine ogen bleven rusten op haar gezicht. Zij hoopte iets van schaamte te zullen zien, of een schuldige blik in zijn ogen, maar die was er niet. Hij zag er niet anders uit dan anders. ‘Heb je een leuke dag gehad?’ Hij gooide zijn jasje achteloos op de bank.

‘Nee.’

Hij bestudeerde haar gezicht. ‘Je ziet nog steeds wat pips.’

Hij dacht dat ze iets onder de leden had. Geen wonder. De hele dag had ze getobd, dat moest duidelijke sporen in haar gezicht hebben achtergelaten.

Tom stak een hand uit om een haarlok uit haar gezicht te vegen. ‘Zal ik je...’

Als door een wesp geschrokken deinsde ze achteruit. ‘Nee, niet doen!’

Hij fronste. ‘Wat is er?’

Kim besloot open kaart te spelen. Ze moest weten waar ze aan toe was. ‘Ik heb de foto gevonden, Tom.’

Hij keek haar niet-begrijpend aan. ‘Foto? Wat voor foto?’

Ze wees naar zijn broek. ‘De foto die in je broekzak zat.’ Kim liep naar de slaapkamer, waar de foto nog steeds op het nachtkastje lag. Ze had er niet meer naar durven of willen kijken.

Tom leek oprecht verbaasd toen ze hem de foto gaf. Hij bekeek hem en ineens begreep hij waarom Kim zo afstandelijk op hem reageerde. ‘Je denkt toch niet dat...’

Haar ogen schoten vol vuur. ‘Ja, dat denk ik wel!’ onderbrak ze hem ruw. ‘Die foto spreekt voor zich, lijkt me.’

Zijn ogen vernauwden zich. ‘Ik heb geen verhouding, als je dat soms mocht denken.’

Kims hart bonkte in haar keel. Haar slapen voelden pijnlijk aan. Hij loog! Hij keek haar recht in de ogen en wilde haar wijsmaken dat ze zich vergiste. Al te graag wilde ze geloven dat alles op een misverstand berustte, maar nu het zaadje van de twijfel eenmaal wortel had geschoten, kon ze alleen nog maar denken aan zijn ontrouw. ‘Overtuig me dan maar!’ snauwde ze hem toe.

Hij rechtte zijn rug en nam haar aandachtig op. ‘Jaloezie staat je niet, Kim,’ klonk zijn stem, net zo ijzig als de hare. ‘Zeker niet als die onterecht is.’

Maar Kim was overtuigd van haar gelijk. Waarom wist ze eigenlijk zelf niet. Tom had haar nooit eerder aanleiding gegeven om zijn trouw in twijfel te trekken.

‘Je kwetst me door te denken dat ik je zou kunnen bedriegen,’ zei hij, zachter nu, met een stem waarin duidelijk pijn doorklonk.

Ze had een heel andere reactie verwacht. Ze had gedacht dat hij in de verdediging zou schieten, tegen haar in zou gaan. In haar achterhoofd fluisterde een stemmetje dat ze misschien toch te overhaast haar conclusies had getrokken. ‘Wat moet ik anders denken?’ fluisterde ze. ‘Jij, die vrouw. Ze kust je.’

‘Ze kust me inderdaad,’ beaamde Tom. ‘Dat bestrijd ik ook niet. Maar zij kust mij, Kim, niet andersom.’ Hij liet haar de foto opnieuw zien. ‘Dit is een collega van me. De foto is afgelopen kerst genomen, zie je wel?’ Hij wees op de achtergrond.

Kim zag de kerstboom. Ze was zo gefixeerd geweest op Tom en de jonge vrouw dat ze de versierde boom totaal over het hoofd had gezien.

‘Dat is Nina, onze telefoniste op de zaak. Kort voordat deze foto werd gemaakt, vond ze dat haar vriendin zich nogal eigenaardig gedroeg. Nina dacht dat zij het uit wilde maken, maar ik zei haar dat ze het nog een kans moest geven. Bleek haar vriendin bezig te zijn met de voorbereidingen voor een romantisch huwelijksaanzoek. Wat je op de foto ziet, is Nina die me bedankt.’

Ze zag in zijn ogen dat hij de waarheid vertelde. Nu ze erover nadacht, had Tom vaker over de telefoniste gesproken. Van het ene op het andere moment maakte de angst plaats voor grote opluchting.

‘Waarom heb je me daar niet over verteld?’ Er klonk zowel schuld als schaamte in haar stem door. Ze beseftte dat ze hem haar excuus moest aanbieden.

‘Dat wilde ik doen. Gisteren gaf Nina me deze foto en een dinercheque als extra bedankje.’ Tom gaf haar de foto, met de andere kant naar boven. Er stond op: *Je bent van harte welkom op onze bruiloft. En misschien daarna wij op die van jou? ;-)*

Kim kon niet geloven dat ze dit niet had gezien. Waar zat ze met haar hoofd toen ze die foto vond?

Hij keek haar strak aan en ze merkte dat zijn blik hard en afstandelijk was geworden. ‘Ik hou alleen van jou, Kim. Sinds ik jou ken, kijk ik niet meer naar andere vrouwen. Het doet me pijn te horen dat jij me niet vertrouwt.’

Hij had gelijk. Ze had zich totaal onredelijk gedragen. ‘Ik was bang, Tom. Toen ik die foto zag en die gelukkige blik in haar ogen, jouw stralende lach... Nou ja, als je me die foto gewoon had laten zien, dan was er niets aan de hand geweest.’

Toen hij opnieuw begon te spreken, klonk zijn diepe en zelfverzekerde stem zacht als fluweel. ‘O, dus het is toch mijn schuld? Je had me ook gewoon kunnen vertrouwen!’

‘Je hebt gelijk.’ Ze liet haar schouders zakken. Ze moest het uitleggen en toegeven dat ze fout was geweest. ‘Het is alleen... Ik vertrouw je echt wel...’

Zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes, een onmiskenbaar teken van zijn grote ergernis. ‘Nee, dat doe je niet,’ zei hij op afgemeten toon. ‘Dat blijkt nu wel.’

‘Ik hou van je, Tom,’ stamelde Kim. Ze had er een complete puinhoop van gemaakt. Ze was zo overtuigd geweest van zijn bedrog dat ze er niet eens bij had stilgestaan dat hij onschuldig kon zijn. Haar onzekerheid had haar overrompeld en meegezogen in een stormvloed van negatieve gedachten.

Tom schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat is niet genoeg, Kim.’

Ze verstijfde. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik wil zo niet verder. Een relatie moet gebaseerd zijn op vertrouwen. En het is duidelijk dat jij me niet vertrouwt.’

Ze snakte naar adem. Maakte hij het uit?

Zijn gezicht was veranderd in een strak masker, zodat zijn gevoelens voor haar niet te peilen waren. ‘Misschien is het beter als we een pos-

je uit elkaar gaan...’

‘Nee!’ Geschokt sloeg ze haar handen voor haar mond. Ze had het gevoel alsof een ijskoude hand zich om haar hart klemde. Ze wilde iets zeggen, maar de woorden kwamen niet over haar lippen. Wat gebeurde er? Ze maakten wel vaker ruzie, dat kwam in de beste relaties voor. Ze konden dit toch uitpraten? Maar ze zag de pijn en de teleurstelling in zijn ogen. Ze had hem diep gekwetst door te denken dat hij een affaire was begonnen met een andere vrouw. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? ‘Tom, ik hou van je!’

Ze zag hem ineenkrimpen en de woorden incasseren als een bokser die tijdens de wedstrijd een vuistslag van de tegenstander in zijn maag had gekregen. Hij klapte nog net niet dubbel, maar het scheelde niet veel. Het kostte hem zichtbaar veel moeite om de woorden uit te spreken waarvan zijn verstand zei dat het de juiste en enige oplossing was, maar waar zijn hart niet achter stond. ‘Ga naar Friesland,’ zei hij zacht. Zijn ogen waren vochtig toen hij zijn hand uitstak en over haar wang streek. Een teder gebaar, zo vol liefde en genegenheid dat Kim zich niet meer goed kon houden. Haar ogen vulden zich met bittere tranen. ‘Je hebt het de laatste tijd vaak over je familie. Zoek hen op, maak weer deel uit van het gezin, help je vader in de praktijk. Neem afstand van mij...’

‘Ik wil hier blijven,’ snikte Kim. ‘Bij jou. O, Tom, ik ben zo stom geweest. Laat me het alsjeblieft goedmaken...’

Maar de blik in zijn ogen vertelde haar dat hij zijn besluit al had genomen. Haar weerstand brak en ze begon hartverscheurend te huilen. Ze jammerde haar verdriet uit.

Zijn hart brak bij het zien van haar leed, maar hij gaf niet toe. Om hun relatie een kans te geven, was het beter om nu even afstand van elkaar te nemen, en dat was een offer dat hij bereid was te brengen, hoezeer het hem ook speet.

Een Barnevelder die de voordeur blokkeerde, dat kon alleen bij haar vader, dacht Kim toen ze haar ouderlijk huis probeerde binnen te komen. De grote kip keek haar vanaf de deurmat met een zelfverzekerde blik in haar kraalooogjes aan en was niet van plan om aan de kant te gaan. Welnee, ze ging er eens lekker voor liggen en begon met haar snavel haar donkere, glimmende veren op te wrijven.

‘Stomme kip,’ mompelde Kim. Ze keek de hal in of de eigenaar van het eigenzinnige dier niet kon ingrijpen. Maar blijkbaar voelde niemand zich geroepen om haar te helpen.

De hal was een lange, lichte ruimte met een zoldering van zware, zwarte balken. Er kwamen vijf deuren met glas-in-loodramen op uit en halverwege de gang was een trap naar boven. Langs de wanden stonden twintig stoelen, allemaal verschillend van vorm en kleur, waarvan er slechts drie bezet waren. De patiënten en hun baasjes keken toe hoe Kim voorzichtig de deur verder openduwde, waarbij de kip en de deurmat opzijschoven. ‘Kan iemand misschien die kip weghalen?’

De kip kakelde verontwaardigd, maar gaf haar plekje niet op.

‘Die is niet van mij,’ zei een oudere vrouw met vlammend rood haar. Ze wees op de Deense dog aan haar voeten. De hond was zo groot als een kalf en tilde slaperig zijn kop op, toen de vrouw vervolgde: ‘Ed hier moet niets van kippen hebben. Tenminste,’ voegde ze er met een brede grijns aan toe, ‘tenzij ze in hapklare brokken in zijn etensbak liggen!’

Ed blafte bevestigend.

Kim duwde de deur helemaal open. De deurmat en de kip schoven mee. Ze wierp de Barnevelder een triomfantelijke blik toe. ‘Zo doen we dat dus!’

De kip keek even naar haar op en als Kim niet beter wist, zou ze zeggen dat het dier meewarig haar kop schudde voordat ze opstond en door de hal begon te scharrelen, op zoek naar iets eetbaars.

Een oudere man glimlachte haar vriendelijk toe. Naast zijn stoel stond een reismand. Daarin zat een Noorse boskat die de andere patiënten nauwlettend in het oog hield. ‘Volgens mij is het er een van Gertie.’ Om hem heen werd instemmend geknikt en gemompeld.

‘Gertie heeft sierkippen,’ legde een aantrekkelijk meisje van een jaar of achttien, negentien uit. Ze hield een schoenendoos vast waar in het deksel gaten waren geprikt. Af en toe klonk er zacht gepiep uit de doos.

‘Ze doet mee aan wedstrijden. Voor elke wedstrijd laat ze haar kippen even door de dokter nakijken.’

‘Nakijken?’ herhaalde de man geamuseerd. ‘Een auto laat je nakijken, of een wasmachine als die stuk is. Een dier laat je onderzoeken...’

Het meisje zag het probleem niet. ‘Nakijken of onderzoeken, wat maakt het uit?’

‘Nou...’

‘Ik denk,’ onderbrak de roodharige vrouw het tweetal, ‘dat de kip van Gertie is. Zij is momenteel bij de dokter...’

‘Daar ben je dus!’

Kim draaide zich om in de richting van de stem.

Gertie, een knappe vrouw van eind veertig kwam uit de spreekkamer gerend. Ze droeg een overall over haar kleren, haar lange, donkerblonde haar werd met een elastiekje bij elkaar gehouden en viel in een staart op haar rug. ‘Klaartje heeft een eigen willetje. Af en toe gaat ze er zomaar vandoor. Wat ik ook doe, het lukt haar altijd weer om te ontsnappen. Ze is veel te slim. Nietwaar, Klaartje?’ Ze liep naar de kip en klopte haar zachtjes op haar rug.

De kip kakelde tevreden.

Ze keek op naar Kim, met een zweem van een glimlachje om haar roodgestifte lippen. ‘Ik zie dat jullie al hebben kennisgemaakt.’

Kim glimlachte terug. ‘Dat hebben we zeker. Als Klaartje geen wedstrijden meer doet, kan ze nog altijd carrière maken als deurstopper. Ze weigerde pertinent aan de kant te gaan. Ik moest haar met deurmat en al opzijschuiven.’

‘Als die eigenwijze kip zich eenmaal iets in dat dwarse koppetje van haar heeft gehaald, krijg je het er niet meer uit!’ Een paar honingkleurige ogen nam de jonge vrouw welwillend en hartelijk op. ‘Wat doe jij weer in het verre Friesland?’

‘Dat is...’

Uit de spreekkamer klonk allerlei gestommel en het onrustige gekakel van een stel kippen. Daarbovenuit riep een stem, enigszins in paniek: ‘Gertie, waar blijf je?’

Gertie tilde Klaartje van de grond. ‘Laat ik maar snel teruggaan, voordat mijn andere dames de boel afbreken.’ Ze knikte Kim vriendelijk toe en liep weg.

Zodra de deur achter Gertie in het slot was gevallen, stond de Deense dog op en sjokte op zijn gemak naar Kim, waarbij zijn nagels op

de plankenvloer tikten.

‘Edje,’ waarschuwde zijn bazinnetje.

Onverstoorbaar liep de hond verder tot hij voor Kim stond. Zijn donkere ogen namen haar goeiig op. Kim boog voorover en aaide het dier over zijn kop. ‘Geeft niets, hoor. Ed is gewoon nieuwsgierig. Of niet, jongen?’

De hond duwde zijn grote snuit tegen haar borst.

‘Jij bent er eentje van de dokter, is het niet?’ merkte de oudere man op. Hij nam haar van top tot teen op. ‘De oudste, Kim.’

Zijn opmerkzaamheid verraste haar. Ze kon zich niet herinneren de man ooit gezien te hebben. ‘Moet ik u kennen?’

Drie paar ogen waren nu op haar gericht, als je tenminste de trouwe hondenogen van Ed niet meetelde.

‘Dat waag ik sterk te betwijfelen,’ zei hij. ‘Ik ben hier vorig jaar pas komen wonen. Nee, ik herken je van de foto op het bureau van je vader.’

Het meisje knikte instemmend. ‘De dokter praat vaak over zijn kinderen. Alle en Gea, en jou.’

De Deense dog sjokte terug, plofte aan de voeten van zijn bazin neer en legde zijn grote kop op haar schoot, waarbij hij haar blik gevangen-hield met zijn donkere ogen. Liefdevol aaide de vrouw zijn neus. ‘En laten we de kleine Suus niet vergeten. Dat is echt zijn oogappeltje.’

Alle, Gea en Suus. De laatste keer dat Kim hen in levenden lijve had gezien, was alweer vier maanden geleden, op Suus’ verjaardag. Het meisje, dat eigenlijk Susanne heette, naar haar grootmoeder, was toen vijf jaar geworden.

‘Ben je hier voor een familiebezoek?’

Kim wierp een blik naar buiten. Aan het eind van het tuinpad dat als een oranje lint van klinkers door de tuin kringelde stond haar lavendelblauwe lelijke eend in de schaduw van een grote kastanjeboom geparkeerd. De kofferbak sloot niet meer vanwege de vele koffers en tassen die erin lagen. Ze had de klep met touwen vastgemaakt aan de bumper.

Een bezoek kon je het niet noemen, bedacht ze somber. Meer een vlucht...

‘Kim?’

Ze hoorde de stem wel, maar zacht en veraf, alsof hij deel uitmaakte van haar gedachten. Hoe zou het met Tom zijn? Zou hij aan haar denken, zoals zij ieder moment van de dag aan hem dacht?

In de spreekkamer klonk een opgewonden geschreeuw. De bezoekers wisselden een veelbetekenende blik met elkaar. Ze herkenden de stemmen van Gertie en de nieuwste stagiaire Clara Nijkamp.

De deur vloog open en een vrouw van voor in de twintig beende de wachtkamer in. Ze zag er kwaad uit, haar gezicht met smalle lippen was rood en vlekkerig en verwrongen van woede. Kim schrok toen ze de man zag die uit de spreekkamer achter de vrouw aan rende. Hij was gekleed in een witte doktersjas, waarvan de punten als twee dode zee-meeuwen achter hem aan flapperden. Heit!

Jitze Bouma was achtenveertig, knap en lang – een boom van een kerel zelfs. Hoewel hij bezig was een weldoorvoed buikje te krijgen en zijn voorhoofd al hoger was dan hem lief was, mocht hij er nog steeds zijn. Zijn zwarte, kortgeknipte haar was hier en daar met zilver doorschoten, net als zijn ringbaardje. Zijn ogen hadden de kleur van amethyst en keken de coassistent vol twijfel aan.

‘Ik blijf hier geen minuut langer!’ schreeuwde de jonge vrouw op weg naar de voordeur. In het voorbijgaan propte ze haar witte jas in Kims handen.

‘Clara, alsjeblijft!’ riep Jitze haar toe. ‘Zo bedoelde Gertie het niet...’

‘O, jawel!’ klonk het gedecideerd uit de spreekkamer. ‘Zo bedoelde Gertie het wel!’

Twee kippen, waaronder Klaartje, wandelden op hun gemak de wachtkamer in, opgewekt kakelend, waarbij ze af en toe een pluisje van de grond pikten. De Deense dog besloot dat de kippen geen reden waren om aan te slaan, maar in de reismand likte de Noorse boskat zich verlekkerd om haar snuit.

‘Blijf dan in ieder geval tot ik een vervanger voor je heb gevonden,’ drong de dierenarts aan.

Bij de deur draaide Clara zich met een ruk om. Haar felle, grijze ogen versmalden van kwaadheid. ‘Ik peins er niet over, dokter! Tenzij,’ voegde ze er met een schuine blik op de spreekkamer aan toe, ‘Gertie nu meteen haar verontschuldigen aanbiedt!’

‘Nee, dank je!’ Nonchalant leunde Gertie tegen de deurpost, met haar armen over elkaar. ‘Jij bent niet geschikt als dierenarts, kind. Je hebt geen hart voor dit werk.’

Clara snoof minzaam, haar handen balden zich tot vuisten. ‘Ik ben de beste van mijn leerjaar. Hoe durf je?’ Ze rukte de voordeur open en

beende naar buiten, waar ze bijna struikelde over een losse klinker. Het lukte haar om haar waardigheid te hervinden en met opgeheven hoofd liep ze het tuinpad af. Een paar tellen later hoorden ze haar auto starten en wegrijden.

Jitze deed de deur dicht. ‘Och nee,’ mompelde hij. ‘Weer een coassistent minder!’

Gertie voelde zich schuldig. Mede door haar had de dierenarts nu geen coassistent meer. ‘Misschien had ik beter mijn mond kunnen houden.’

Jitze schudde zijn hoofd. ‘Het is niet jouw schuld, Gertie. Eerlijk gezegd heb je me een groot plezier gedaan.’

Gertie liep naar de kippen, die nieuwsgierig de leetuurmand aan het inspecteren waren. ‘O?’

‘Je hebt gelijk. Clara heeft geen hart voor het werk. Ze mag dan wel hoge cijfers hebben, de praktijk is altijd anders dan de theorie. Er zijn situaties waarop je moet kunnen inspringen, en dat is iets wat Clara absoluut niet kan. Het is me een groot raadsel waarom zij überhaupt voor deze opleiding heeft gekozen.’

De dierenarts liet zijn blik door de wachtkamer gaan. Het had geen zin om lang stil te staan bij het vertrek van de coassistent. Wat gebeurd was, was nu eenmaal gebeurd. Morgen zou hij contact opnemen met de universiteit. Misschien dat zij op korte termijn een nieuwe coassistent voor hem konden regelen. Eentje die wel affiniteit had met het beroep van dierenarts. Tot die tijd zat er niets anders op dan de praktijk alleen te runnen. ‘Ik ben bijna klaar met de kippen, mensen, dus als jullie...’

Nu pas werd zijn aandacht getrokken naar de jonge vrouw die nog steeds bij de deur stond. Verrassing vermengd met een vleugje verbijstering tekende zich af op zijn gezicht toen hij haar herkende.

Kim hield haar adem in. In haar hoofd had zich deze scène al zo vaak afgespeeld; ze had precies geweten wat ze zou zeggen en hoe ze moest reageren als haar vader ineens voor haar stond. Maar nu het eenmaal zover was voelde ze haar knieën knikken, waren de woorden die ze zo vaak in haar hoofd had herhaald vergeten. ‘Hoi, heit,’ was het enige wat ze zo snel kon bedenken.

Jitze was even met stomheid geslagen. Ongeloof en blijdschap omdat zijn dochter ineens voor hem stond, streden om voorrang. ‘Kim?’

Het volgende moment vloog ze in zijn armen. Ze drukte haar hoofd

tegen zijn borst en verbeet de tranen die achter haar ogen brandden. Ze wilde niet huilen. Niet nu, en zeker niet hier. Voor het eerst sinds ze Utrecht uit was gereden had Kim het gevoel dat alles goed zou komen; het nare gevoel dat ze eerder had gehad, had plaatsgemaakt voor een vreugdevolle verwachting.

Jitze wist niet goed wat hij ervan moest denken. Natuurlijk was hij blij dat hij zijn dochter na al die tijd weer in zijn armen kon sluiten. Maar tijdens hun telefoongesprekken had ze niets laten doorschemeren van haar plan om langs te komen. 'Wat brengt je hier, famke?'

Kim maakte zich los uit haar vaders armen. 'Mag ik een poosje blijven?'

De vraag verraste Jitze niet. Intuïtief had hij aangevoeld dat Kims komst niet zomaar een gelegenheidsbezoekje was. Ze had hem nodig, en hij wilde er voor haar zijn. 'Natuurlijk mag je blijven, lieverd. Zolang je wilt. Ik weet zeker dat de anderen het ook fijn zullen vinden.' Hij wees naar de trap. 'Ik moet verder met het spreekuur, maar jij kunt alvast je spullen naar boven brengen. Ik neem aan dat je koffers...'

'Helemaal geen probleem, hoor,' onderbrak zijn dochter hem. Ze was naar Friesland gekomen om na te denken over haar toekomst, adem te halen, te begrijpen wat er was gebeurd. Maar in de tussentijd kon ze haar vader helpen in de praktijk. 'Me dunkt dat jij wel een assistente kunt gebruiken.' Ze lachte de verbouwereerd kijkende Jitze breed toe. 'Ik ben hier nu toch, dan kan ik net zo goed mijn handen uit de mouwen steken. Mijn bagage staat niemand in de weg.'

Daar kon Jitze weinig tegen inbrengen. Alle hulp was welkom. 'Nou, zo'n aanbod sla ik natuurlijk niet af.'

'Mooi zo!' Kim trok de jas aan die van Clara was geweest. Hij paste perfect. 'Zullen we dan maar, dokter Bouma?'

Zijn ogen twinkelden vergenoegd toen hij de deur naar de spreekkamer voor haar openhield. 'Na u, dokter Bouma.'

Kim voelde zich als een vis in het water in de praktijk. Het nieuws dat Jitzes oudste dochter de plaats van de coassistent Clara had ingenomen, ging als een lopend vuurtje door de wachtkamer en werd door iedereen enthousiast ontvangen.

Al zolang Kim zich kon herinneren waren dieren haar grootste passie, een liefde die ze van haar vader had meegekregen. Als kind had ze hem vaak geholpen en voor beiden was een opleiding diergeneeskunde

in Utrecht dan ook een logische stap geweest. Hoewel haar jongere broer Alle en zusje Gea ook dol waren op dieren, deelden zij deze passie niet. Hun interesses lagen eenvoudigweg ergens anders.

Het middagspreekuur bracht een stroom aan medische klachten, van een gebroken poot tot een heup uit de kom, van een hardnekkige schurft tot een vlooiënplaag. In het begin moesten zowel de patiënten als hun bazen wennen aan de nieuwe dierenarts, maar al snel wist Kim hen te overtuigen van haar vakmanschap en lukte het haar hun vertrouwen te winnen. De tijd vloog om en het was bijna een tegenvaller voor haar toen ze de een-na-laatste patiënt van die middag binnenliet.

‘Gooitze Schoorstra met Bobby,’ las Jitze op zijn laptop, waarop hij de patiëntenlijst bijhield. Hij opende de deur en riep Gooitze. Die kwam de spreekkamer binnen met een klein, dik hondje van een niet-bestaand ras.

Gooitzes gladgeschoren gezicht was bruinverbrand door het buitenleven, zijn donkere haar plakte in krulletjes tegen zijn voorhoofd. ‘Dokter,’ begroette hij de dierenarts. Kim kreeg een vriendelijk knikje. ‘Wilt u even naar Bobby kijken?’

De artsen zagen meteen waarom Gooitze de viervoeter naar de praktijk had gebracht. Bobby’s staart bloedde en hing er in een onnatuurlijke hoek bij. Voorzichtig tilde Kim de hond op de behandeltafel. Het dier liet het toe, maar het was duidelijk dat het veel pijn had. ‘Wat is er gebeurd?’

‘We maakten een wandeling door het park...’ Er gleden een grimas van ergernis over Gooitzes gezicht. ‘Ik had Bobby aan de lijn moeten doen toen ik die dobermann zag.’

Kim begreep het. ‘Bobby is dus aangevallen door een dobermann.’

De jongeman schudde zijn hoofd. ‘Helemaal niet. Bobby heeft die dobermann aangevallen – en hoe!’

Ongelovig keek Jitze naar het hondje. ‘Hij? Heeft hij een dobermann aangevallen?’

‘Bobby heeft het niet zo op grote honden, dok. Hij vliegt er direct op af.’

Voorzichtig onderzocht Jitze de wond. Hij moest toegeven dat hij grote bewondering voor het hondje voelde. ‘Bobby heeft dus de dobermann aangevallen en die heeft hem weer gebeten.’

‘Die dobermann deed eerst helemaal niets,’ verklaarde Gooitze. ‘Hij was heel rustig, tot Bobby hem in zijn poot beet. Ja, en toen ging het

mis. Het heeft ons de grootste moeite gekost om de twee honden te scheiden, de eigenaar van de dobermann en ik. Omdat de wond er zo ernstig uitziet, heb ik direct gebeld of er nog een plekje was.'

Kim bekeek de wond. Als je bedacht dat die kleine hond door zo'n reusachtig monster was gebeten, was het een wonder dat hij er niet veel slechter aan toe was. De wond was wel diep, maar Kim en Jitze waren er zeker van dat ze het korte staartje konden redden.

Met hulp van Gooitze behandelden vader en dochter Bouma de hond. Bobby liet alles over zich heen komen en verzette zich niet. Het was alsof hij begreep dat de drie het beste met hem voorhadden.

Na de ingreep nam Gooitze de hond op zijn arm en maakte Kim een vervolgfafspraak. Het verband moest regelmatig worden verwisseld en de wond moest worden behandeld om infecties te voorkomen.

Kim liet hen uit, terwijl Jitze de spreekkamer gereedmaakte voor de laatste patiënt van die dag. Met een vochtige doek desinfecteerde hij de behandelafel. Daar was hij bijna mee klaar toen in de wachtkamer een hevig tumult losbarstte. Hij hoorde het schelle keffen van een kleine hond en het veel diepere grommen van een grotere hond. 'Ga toch weg met dat opdondertje!' riep een vrouwenstem boos. 'Heeft dat mormel ons al niet genoeg narigheid bezorgd?'

Jitze stond net op het punt om te gaan kijken wat er aan de hand was, toen Kim terugkwam. Achter haar viel de deur in het slot en het schelle gefef werd gedempt. Haar ogen glommen van pret.

De dierenarts begreep meteen wat er aan de hand was. 'Zeg maar niets,' zei hij grinnikend. 'De laatste patiënt is zeker een grote dobermann die door een klein hondje in zijn poot is gebeten!'

Kim gierde het uit. 'In de wachtkamer kwamen de dobermann en Bobby elkaar weer tegen. Als Gooitze hem niet op zijn arm had gehad, was Bobby meteen weer op die grote hond af gevlogen.'

Jitze schudde zijn hoofd. 'Bobby heeft niet in de gaten dat hij zo klein is en heeft er ook geen weet van of de andere hond sterker of zwakker is.'

Kim liep naar de deur. 'Nou ja, het is gelukkig allemaal goed afgelopen. Ik zal...'

'Eyo!'

Eén woord, twee lettergrepen. Het schalde door het huis.

Kim draaide zich geschrokken om.

'Eyo, eyo!'

Beleef lief en leed met de familie Bouma

Als Kim een foto vindt van haar geliefde Tom met een andere vrouw, slaan de stoppen door. Hoe durft hij?! Als blijkt dat het gewoon een collega is, moet Kim schoorvoetend toegeven dat ze fout zat. Maar voor Tom is het een teken aan de wand. Hij stelt voor dat ze een timeout inlassen in hun relatie.

Kim gaat terug naar haar familie in Friesland en gaat haar vader helpen in de dierenartsenpraktijk. Ze volgt de liefdesperikelen van haar broer Alle en zusje Gea op de voet. Zelfs vader Jitze waagt zich op het liefdespad. Maar hoe zit het met Kim zelf? Komt het nog goed tussen haar en Tom, of moet ze hem voorgoed vergeten?

Martin Scherstra houdt van de liefde. En dat is te merken, want de romantiek in zijn verhalen kun je welhaast proeven. De auteur woont en werkt in Dokkum en kiest voor dit boek zijn eigen woonplaats als decor.

*‘Wat een verrassing, zo’n schrijver van Nederlandse bodem.
Het boek leest als een trein!’ – Lezersreactie op bol.com
bij Terug naar Terschelling*

Z&K

ISBN 978 94 0190 474 2 NUR 344

9 789401 904742

www.zomerenkeuning.nl